

ERLING KAGGE

Duše

objevitelů pólu

Jak nás přežití učí
porozumět životu

portál

ERLING KAGGE

Duše

objevitelů pólu

Jak nás přežití učí
porozumět životu

portál

Tento překlad byl vydán
s finanční podporou NORLA,
Norwegian Literature Abroad.

Původní norské vydání: Erling Kagge:

Alt jeg ikke lærte på skolen: filosofi for eventyrere

Copyright © Erling Kagge 2019

Published in agreement with Stilton Literary Agency.

České vydání:

Translation © Jarka Vrbová, 2021

© Portál, s. r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-262-1827-2

OBSAH

Naslouchejte přírodě	7
Určete si vlastní pól	12
Nejdůležitější je ráno vstát	18
Optimismus je věc tréninku	22
Nelekejte se vlastní velikosti	27
I tak je to často možné	35
Odvaha se nedá nosit s sebou v termosce	40
Bude to trochu nebezpečné	50
Jsem teď šťastný?	57
Dobrá a prospěšná osamělost	68
Umění jíst po malých soustech	73
Naučit se přijímat prohry	82
Jen ten, kdo sám sobě dokáže naložit břemeno, je svobodný	90
Pocta zvyku	93
Štěstí máte ve své moci	99
Cíl vás může pronásledovat	106
Proč zůstávám snílkem	113

Milá Ingrid, Solveig a Nor,
tato kniha pojednává o tom,
na co už dlouho myslím,
a trochu i o tom,
na co jste začaly myslet vy.

Když měl Nasreddin převézt přes rozbouřené moře učeného cestujícího, řekl něco, co nebylo gramaticky úplně správně.

„Vy jste se nikdy neučil gramatiku?“ zeptal se učenec.

„Ne.“

„V tom případě jste promrhal polovinu života.“

Nasreddin se o pár minut později obrátil k němu.

„Naučil jste se plavat?“

„Ne. A proč?“

„V tom případě jste promrhal celý život, protože se potápíme.“

NASLOUCHEJTE PŘÍRODĚ

Když je mi venku zima, existuje jen jeden jednoduchý způsob, jak se zahřát: nasadit si kapuci na hlavu, zatáhnout zip až ke krku a zvýšit tempo. Když se mi teplo začne vracet do těla a šíří se nejdříve od pasu nahoru, pak pažemi dolů až k zápěstí a nakonec až pod nehty, můžu se zastavit, vytáhnout si mandarinku, oloupat ji, jemně ji zmáčknout nad ústy a pomalu z ní vysávat šťávu.

Tak se dostanu do kontaktu jednak s člověkem, který strom zasadil, s vodou, kterou do sebe strom vpil, se zemí, v níž se rozprostírají jeho kořeny, s větví, jež mandarinku od opylení až k dozrání držela, a se sluncem, jež přispělo k tomu, že mandarinka uzrála. V té chvíli cítím vděčnost. Vděčnost za to, že je mi zase teplo, a za pocit dokonalého sepětí s chodem přírody.

Jindy jako bych nemyslel vůbec. Na cestě si jsem málokdy vědom myšlenkové činnosti. Hlava odpočívá. Občas se ale přece jen něco objeví. Když jsem na běžkách, vidím zblízka, jak jsou utvořené sněhové krystalky odletující od lyží. Drobná kapka

vody, která zkrystalizovala deset nebo dvacet kilometrů nad povrchem zemským a vytvořila šestistěnný hranol skládající se z devadesáti procent z vody, prolétne atmosférou a dopadne na zem předemnou. Žádné dvě vločky nejsou stejné a žádné neabsolvovaly stejnou dráhu dvakrát. Než je stlačím lyžemi, jsou dokonale symetrické.

Příroda má vlastní řeč, vlastní zkušenosti a vlastní inteligenci. Ta jí říká, odkud přicházíme a co bychom měli dělat dál. Vyrostl jsem bez televize a auta (můj otec byl toho názoru, že obojí je civilizační nemoc) a trávil jsem hodně času v lese, na moři a v horách, a tak jsem do těla dostával radost z přírody přímo s mateřským mlékem. Dnes, kdy je většina z nás po většinu času dostupná – a velkou část dne jsme tak vlastně vyrušováni –, občas na přírodu úplně zapomenou. Když se rozhlédnu kolem sebe, zdá se mi, jako by na ni hodně lidí zapomínalo pořád.

Čím víc se vzdaluji od přírody a čím jsem dostupnější, tím jsem roztěkanější. A také nešťastnější. Nejsem žádný vědec, ale moje zkušenost je taková, že nejistota, pocit osamění a deprese často souvisejí s tím, že když se přírodě odcizíme, svět je „placatější“. O lidmi vytvořených podmínkách

a nových technologiích lze samozřejmě říct mnoho pěkného, ale naše oči, nos, uši, jazyk, kůže, mozek, ruce a nohy nebyly stvořeny pro cestu nejmenšího odporu. Zeměkoule je stará čtyři a půl miliardy let, a tak to, že jí nenasloucháme, ale raději slepě spoléháme na to, co si vymysleli lidé, vypadá jako znamení pyšné převahy.

Roku 2010 jsme s Børgem Ouslandem a s islandským polárníkem Haraldurem Örnem Ólafssonem přešli přes Vatnajökull, největší islandský ledovec. Vydali jsme se nalehko a všechno jídlo a vybavení, co jsme potřebovali na cestu, si každý vezl na vlastních saních. Objemově je Vatnajökull největší evropský ledovec. Obsahuje 3100 kubických kilometrů ledu a rozkládá se na 8100 čtverečních kilometrech na jihovýchodě Islandu. Pod ledem se skrývá několik sopek, pod islandskými ledovci je to častý jev. Když jsme byli uprostřed cesty, pod sousedním ledovcem Eyjafjallajökullem, jedna sopka vybuchla. Bylo třeba okamžitě evakuovat stovky lidí a letecká doprava nad velkou částí Evropy se zastavila kvůli mračnům popela. Neocitli jsme se v nebezpečí, ale ten zážitek mě naučil, že malý sopečný výbuch na odlehlém Islandu může mít následky pro celý světadíl. Větší sopečné výbuchy dokážou změnit celý svět.

Potřebujeme katastrofy jako sopečný výbuch na Eyjafjallajökullu, aby se nám připomněly zkušenosti a síly Země – a abychom jim naslouchali? Nemyslím. Máme mnoho jiných možností naslouchat přírodě v klidu a míru.

V prvních dvanácti letech života mě posílali rodiče ven za jakéhokoli počasí, tehdy se mi to myslím líbilo, ale jako náctiletého mě to štvalo. Radši jsem pobýval uvnitř, hlavně na večírcích. Po sedmi či osmi letech jsem ale začal znovu toužit po přírodě. Postrádal jsem les, hory, moře, ale i únavu pocíťovanou po pohybu venku. Ta touha přišla zevnitř. Hluboká potřeba být v bezprostředním kontaktu s živly, s něčím, co nevytvářejí stroje. Cítit na těle slunce, déšť, chlad, vítr, špínu a vodu. Poslouchat.

Irský polárník Ernest Shackleton se dřel a mrzl déle, než jsem se kdy dřel já, ale v některých jeho myšlenkách, jež popsal na sklonku svého života stráveného objevováním, se poznávám: „Viděli jsme Boha ve vší jeho nádheře, slyšeli slova, jež nám příroda poskytuje. Došli jsme až k samé duši člověka.“

Teprve po absolvování několika expedic jsem začal kroutit hlavou nad některými svými volbami, pro něž jsem se coby dobrodruh rozhodl. Některá

rozhodnutí jsem přehodnotil, jiná jsem pojal, aniž jsem se rozhlédl kolem sebe nebo přemýšlel, a skončil na nových místech. Jaký smysl má snaha dojít až na nejzazší bod? A proč – s omrzlinami, zraněními a hladověním v čerstvé paměti – to dělám znovu a znovu? Je možné se z těch zkušeností něco naučit? Neměl jsem jasné odpovědi, tak jsem se rozhodl, že si sednu a některé odpovědi zachytím a napíšu. Když jsem začal před mnoha lety tuto knihu psát, jmenovala se *Všechno, co jsem se nenaučil ve škole*. Nejvíc mě zajímalo, co je skryto za horizontem, a co je přímo přede mnou, mi bylo ukradené. Pokud jsem měl někam jet, chtěl jsem jet daleko. Ještě jsem neobjevil radost z krátkých výletů. Se třemi náctiletými dcerami, náročnou prací a rostoucím zájmem o umění jsem ale začal chápat, že můj život se pomalu mění. Obrátil jsem myšlenky do svého nitra a napsal dvě knihy: *Radost z ticha* a *JÍT* – o tichu, které máme v sobě.

Pak dostaly nové zkušenosti novou perspektivu. Jedna z věcí, jež jsem se naučil jako dobrodruh a cestovatel, je, že se člověk během putování má zastavit, rozhlédnout se kolem sebe a mít tak možnost objevit nečekané události nebo získat přehled o změnách počasí. Tahle kniha je svým způsobem pokus o totéž.